

Partizán Harcok

A Csendlaki őrsválóság legyilkolása 1944-ben

(Muraszombati szárny)

A Szovjet csapatok előnyomulása 1944-ben, a Jugoszláv partizánok tevékenységét Muraközben megélélnkítette.

Az 1941-es délvidéki és Muraközi területek visszacsatolása után béke és rend uralkodott mindaddig, amíg a német és magyar csapatok mélyen a Szovjetunióban harcoltak.

Őrsöm, ahol szolgáltam, közel volt a Trianoni határhoz és a volt Jugoszláv területre esett, részben magyar, részben vend lakossággal.

A vend lakosság szeretett bennünket, nagyrésztük kenyerét Magyarországon kereste meg. Az idősebbek még mindig jól beszéltek magyarul. Voltak közöttük, akiket végrehajtott hősi tetteikért „vitéz”-zé avattak: Soós János, Kisfalvi Stampfer Géza és mások.

Az őrsválóság értesítést kapott M. község tanítójától, hogy a falu határában lévő vincellér házában partizánok lehetnek, mert a vincellér fia nem tudott bemenni a saját házukba, mert ott egy egyenruhás őr áll géppisztollyal.

Őrsparancsnokom a tényt jelentette azonnal a Szárnyparancsnokságnak.

A Szárnyparancsnok riadóztatta a hozzátartozó őrsválóságokat, majd a Muraszombatban állomásozó határvasdász parancsnokságot is értesítette. Rövid időn belül a helyszínen megjelent csendőrök és határvasdászok nagy körben körülvették a vincellér házát. Felszólították a házában lévőket, hogy jöjjenek ki és adják meg magukat. Ekkor még nem lehetett tudni a partizánok számát. Azok erős tüzzel válaszoltak az ablakokon keresztül.

A gyűrű lassan szűkült és az ostromló erők közelebb kerültek a házhoz.

Mindkét részről nagy tűzharc keletkezett. A partizánok erősen tartották magukat, mindaddig, amíg kézigránátokat nem dobtunk be a házba az ablakokon keresztül.

A robbanások után a partizánok a padlásról a cserepek alól kezdtek tüzelni. Szárnyparancsnokunk parancsot adott, hogy golyószórókkal a cserepet le kell verni a tetőről, ami hamarosan meg is történt. A partizánoknak ezután már csak a kémény oldalán volt fedezet.

A harcot még akkor sem adták fel, csak amikor minden töltnyünk elfogyott. De ekkor sem adták meg magukat a többszörös felszólítás ellenére.

Az egyik határvasdász rajparancsnoka, egy szakaszvezető, megúnta a várakozást és egy létrán igyekezett fel a padlásra, hogy elfogja a partizánokat. Az egyik partizán pisztolyával fejbe akarta vágni a szakaszvezetőt, aki azt szuronyával hasbaszúrta.

Ezzel a harc véget is ért.

A végén öt Tito partizánt tettek ártalmatlanná. A csendőrsválóság tagjainak és a határvasdászoknak sem sebesültje, sem halottja nem volt. Itt derült ki, hogy az 5 partizán válóság legyilkolta a Csendlaki őrsválóság tagait, és a halott csendőrök ruháiba öltöztek fel. Közben még az is kiderült, hogy a Csendlaki őrsválóság tagjainak legyilkolása után a csendőr egyenruhákba öltözött partizánok rabolták, fosztogatták Muravidék lakosságát néhány napig.

Tito partizánjai civil ruhában, főleg éjjel támadtak meg német, magyar egyenruhás járőrsválóságokat. Magyar jegyzőket, tanítókat, vagy éppen a Magyarországhoz

hű vendeket lőtték agyon, vagy hurcolták el Jugoszláv területre. Sem a német, sem a magyar egyenruhás alakulatokkal szembenézni nem mertek.

A háború befejeztével, Tito partizánjai a falu-végeken, közel a Trianoni magyar határhoz fosztogatták az óhazába igyekvő magyarokat.

Ezek a magyarok az 1941-ben Jugoszláviától visszacsatolt területeken a közigazgatásnál, postánál, vasútaknál és egyéb állami beosztásban teljesítettek szolgálatot, éppen úgy, mint a csendőrség tagjai.

S.K.

Bajtársi Levél, 1994. április 30